Р Е Ш Е Н И Е
№ 44682

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8005** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. С. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул. „24-та“ № 10, подадена чрез процесуален представител – адвокат Д. А. Т. от Адвокатска колегия – К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2015956 от 11.06.2026 г., издадена от инспектор В. Н. М. в Районно управление – С. при Областна дирекция на МВР – С.. С оспорения индивидуален административен акт, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП, на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“, и е отнето СУМПС №[ЕИК].

В жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител жалбоподателката релевира доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорената заповед на основанията по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че актът е издаден в противоречие с материалния закон и с целта на закона, както и при грубо нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Излага се, че жалбоподателката не е собственик на управлявания лек автомобил, а само негов водач, поради което не е имала знание и обективна възможност да узнае за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на превозното средство поради

липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Акцентира се, че отрицателните последици от констатираното нарушение са отстранени незабавно – още на следващия ден след проверката (12.06.2026 г.) е сключен валиден застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, вследствие на което служебно прекратената регистрация на автомобила е възстановена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. По тези съображения се твърди, че превантивната и преустановителната цел на принудителната мярка е постигната незабавно и поддържането на действието ѝ придобива неоправдан санкционен характер, представляващ предварително изпълнение на евентуално наказание. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – инспектор В. Н. М. към РУ – С. при ОДМВР – С., редовно призован за откритото съдебно заседание, не се явява, не се представлява от процесуален представител и не ангажира допълнително писмено становище по съществото на спора след изпращане на административната преписка.

Административен съд София – град, Трето отделение, 60 състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.06.2026 г., около 15:34 часа, в [населено място], по [улица]срещу № 18, в посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателката М. С. Г. е управлявала лек автомобил марка „Л.“, модел „И.“, с регистрационен номер СА 9454 МХ, собственост на третото неучастващо по делото лице В. И. Г. с ЕГН [ЕГН].

При извършена полицейска проверка от служители на РУ – С. при ОДМВР – С. чрез Автоматизираната информационна система (АИС) на МВР и справка в Оперативната дежурна част (ОДЧ) е констатирано, че за процесното моторно превозно средство няма сключен действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Установено е също, че считано от 08.04.2026 г., регистрацията на превозното средство е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП въз основа на уведомление от Гаранционния фонд за липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“.

За констатираното управление на 11.06.2026 г. инспектор В. Н. М. в РУ – С. е съставила срещу М. С. Г. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 282519. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Актът е предявен и връчен на водача на същата дата, като жалбоподателката го е подписала с изрично отбелязване „нямам възражения“. Със съставянето на акта контролният орган е иззел СУМПС №[ЕИК], издадено на името на жалбоподателката. Наред с това, за установената липса на застраховка на водача е съставен и АУАН серия GA № 282518 за нарушение по чл. 638, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ), с който са отнети табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на МПС.

На 11.06.2026 г. инспектор В. Н. М. в РУ – С. при ОДМВР – С. е издала оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM-2015956. В заповедта е възпроизведено фактическото описание от

АУАН серия GA № 282519, като е прието, че управляваният от Г. лек автомобил е със служебно прекратена регистрация от 08.04.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП и е налице осъществен състав на нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. Поради това, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН, спрямо жалбоподателката е приложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Заповедта е връчена лично на адресата на датата на издаването ѝ – 11.06.2026 г.

От приетите по делото писмени доказателства и извършената справка в информационната система на МВР за историята на регистрацията на превозното средство се установява по категоричен начин, че още на следващия ден – 12.06.2026 г., за лек автомобил „Л. И.“ с рег. [рег.номер на МПС] е сключена и заплатена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица № BG/22/126002032872, валидна до 11.06.2027 г. В резултат на постъпилата от Гаранционния фонд информация, на 12.06.2026 г. в 09:04 часа служебно прекратената регистрация на процесния автомобил е служебно възстановена в масивите на МВР по реда на чл. 143, ал. 10, изр. второ от ЗДвП.

С влязло в сила Определение № 26702 от 02.07.2026 г., постановено по настоящото адм. дело № 8005/2026 г. по реда на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, настоящият състав на Административен съд – София-град е спрял предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ № GPAM-2015956/11.06.2026 г. поради незабавното сключване на застраховка „Гражданска отговорност“ и постигане целта на закона.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – индивидуален адресат на оспорения неблагоприятен административен акт, за когото е налице пряк, непосредствен и личен правен интерес от съдебната му отмяна. Оспорването е упражнено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, насочено е срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол, и е подадено пред местно и предметно компетентния съд. Поради това жалбата е процесуално ДОПУСТИМА и подлежи на разглеждане по същество.

По законосъобразността на оспорения акт:

Съгласно служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, наведени в жалбата.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне

на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 517з-613 от 17.02.2026 г. на директора на ОДМВР – С., с която са оправомощени длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП (включително полицейски инспектори VI – IV степен с функционални задължения по контрол на пътното движение в РУ при ОДМВР – С.), както и Заповед № 517з-3605 от 19.12.2016 г. и Акт за встъпване в длъжност от 10.01.2017 г., удостоверяващи заемането от издателя инспектор В. М. на длъжността полицейски инспектор V степен в Участък – Драгоман към РУ – С. при ОДМВР – С.. Следователно издателят е действал в рамките на предоставените му законови правомощия.

Актът отговаря на общите изисквания за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Заповедта съдържа наименованието на органа, фактическите и правните основания за издаването ѝ, диспозитивна част с индивидуализиране на наложената мярка и указание за реда и срока за оспорване.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които сами по себе си да съставляват самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.

Разгледана по същество обаче, оспорената заповед е незаконосъобразна поради противоречие с материалноправните разпоредби на закона (чл. 146, т. 4 от АПК) и несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност (чл. 146, т. 5 от АПК във връзка с чл. 6 от АПК).

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. По силата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП с лишаване от право да управлява МПС се наказва водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

По силата на чл. 22 от ЗАНН и чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки нямат правораздавателен или санкционен характер. Те представляват форма на държавна принуда с превантивен и преустановителен характер, насочена към предотвратяване и преустановяване на правонарушенията, предотвратяване и отстраняване на вредните им последици и гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Принудителната административна мярка не е наказание за минало противоправно поведение, а инструмент за своевременна защита на обществения интерес, когато съществува реална и актуална опасност от продължаване на нарушението или настъпване на вреди.

Поради това законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ изисква преценка не само на формалното констатиране на признаците на деянието с АУАН към момента на проверката, но и съобразяване на това дали към момента на нейното издаване и действие държавната принуда реално реализира заложената в закона превантивна и преустановителна цел и дали не нарушава

основния принцип на съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК (в този смисъл е трайната съдебна практика на АССГ – Решение № 24987 от 22.06.2026 г. по адм.д. № 5874/2026 г., Решение № 27385 от 08.07.2026 г. по адм.д. № 1698/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм.д. № 2396/2026 г., Решение № 29421 от 22.07.2026 г. по адм.д. № 6656/2026 г., Решение № 38483 от 06.10.2026 г. по адм.д. № 9717/2026 г.).

В разглеждания казус материалноправното основание за служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е било единствено липсата на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. От събраните по делото доказателства безспорно се установи, че жалбоподателката не е собственик на автомобила, а само негов водач, като непосредствено след проверката – още на следващия ден, 12.06.2026 г., за автомобила е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с едногодишно покритие, а в информационната система на МВР на 12.06.2026 г. в 09:04 часа служебно прекратената регистрация е възстановена по реда на чл. 143, ал. 10, изр. второ от ЗДвП. По този начин противоправното състояние, обусловило дерегистрацията на превозното средство и последвалото отнемане на СУМПС, е отстранено незабавно и в пълен обем.

При така установените факти защитимата цел на закона – осигуряване на безопасността на движението и гарантиране на задължително застрахователно покритие на участващите в движението МПС – е постигната практически веднага след проверката. След като автомобилът е надлежно застрахован и регистрацията му е възстановена по надлежния ред, опасността от повторно извършване на нарушение с него е напълно елиминирана. При това положение временното отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача за срок до шест месеца е напълно лишено от предмет, тъй като не изпълнява нито превантивна, нито преустановителна функция. Продължаването на действието на мярката при липса на реална необходимост от административна принуда придобива подчертано санкционен характер и се превръща в недопустимо предварително изпълнение на евентуално административно наказание, което е в пряко противоречие с правната природа на ПАМ и целта на ЗДвП.

Наред с това заповедта нарушава принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6, ал. 1, 2 и 5 от АПК, съгласно който административните актове и тяхното изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а административните органи са длъжни да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. След като причината за дерегистрацията е преодоляна и автомобилът е с възстановена регистрация, лишаването на водача от правоуправление за максималния предвиден в закона срок от шест месеца причинява неоправдани и явно несъразмерни вреди, засягащи личната му сфера и възможност за свободно придвижване, без това да обслужва какъвто и да е законен обществен интерес.

Следва да се отбележи и субсидиарният характер на приложената норма на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, която изрично предвижда приложимост само „извън случаите по букви „а“ – „ж““. Когато нарушението произтича пряко от липсата на застраховка „Гражданска отговорност“, законодателят в б. „е“ на същия член е предвидил отнемане на СУМПС само до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка. Налагането на по-тежката мярка по б. „з“, подт. „гг“ при фактически изчерпано основание противоречи и на изискването по чл. 6, ал. 3 от АПК органът да приложи онези мерки, които са по-благоприятни за засегнатото лице (вж. Решение №

24033 от 15.06.2026 г. по адм.д. № 3559/2026 г. и Решение № 13451 от 06.04.2026 г. по адм.д. № 13206/2025 г. на АССГ).

По изложените съображения оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материалния закон, целта на закона и принципа на съразмерност (чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК), поради което следва да бъде отменена изцяло.

По разноските по делото:

С оглед изхода на правния спор и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателката има право на възстановяване на направените в съдебното производство разноски. От страна на жалбоподателката е своевременно предявен списък на разноските по чл. 80 от ГПК в общ размер на 605,11 евро, от които: 5,11 евро – внесена държавна такса по сметка на АССГ, и 600,00 евро – договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие от 18.06.2026 г., сключен с адв. Д. А. Т.. От страна на ответника не е направено възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Претендираните разноски са реално извършени и надлежно удостоверени по делото, поради което следва да бъдат присъдени в пълен размер в тежест на юридическото лице, в структурата на което е органът, издал отменения акт – Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. (ОДМВР – С.).

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 60 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. С. Г., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2015956 от 11.06.2026 г., издадена от инспектор В. Н. М. в Районно управление – С. при Областна дирекция на МВР – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП на М. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“ и е отнето СУМПС №[ЕИК].

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. да заплати на М. С. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул. „24-та“ № 10, сумата в размер на 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет цента), представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: